

Nina Retko - Za vedno

Ne išči sonca, ker ga ni. Ne išči ga za sivimi oblaki in za vogali, kjer je prej sijalo. Išči mene, za sencami dreves hitim in ubiram korake proti travniškim planjavam. Sonce so razpihale zvezde in sedaj ga odkrivam v makovih cvetovih, v popkih vijolic. Sledi mi. Potopiva se. V jezeru je polno žab. Prodri na površje in spoznaj Narcisa, preden utoni. Nasmehni lice vrbam, ovij se v njihove veje, sproži korak do naslednje avanture. Objemi dan, sezi v mojo roko. Bodiva prijatelja, vsaj en dan. Ta dan. Zaceliva si rane, razčistiva um, poklekniva pred panjem. Čebele naju bodo gostile. Pijva medico iz kapljic jutranje rose. Pijva čistino. Ta dan, moj prijatelj, bo zadnji pred naslednjim. Naslednji mu ne bo več enak. Plapolava v vetru, mrši nama lase. Sezi z roko skozi njih, okleni se vratu. Saj veš, da se ne vrneva več... Pihaj skozi dan, lahko ga uloviš...

No, to je bilo prej. Sedaj pa kot vsak popoldan tudi tokratnega zlagam stvari iz omar v potovalko, v črno skrinjico. Ni vsak lep kot tak, ki je obarvan z jesenskimi barvami. In tako pravljичno neznosen, da oči kar pečejo od sonca. Poslovil se je. Tokrat za zmerom. Nikoli več ne bo prišel. Nazaj, v tekmo s časom? Nazaj nikoli več. Tako se je zavrtela zadnja skladba, zastori so se zagnili, izginil je čar nočnega valčka pod milim nebom in kristalnimi zvezdami. Spet smo v vrtincu življenja, nazaj na stari poti brez kažipota (kot da je kdajkoli bil), nori v sedlu. Koža tudi ni več tisto, kar je bila (zavesa proti radovednim pogledom). Je odslužila svoje. Sedaj samo del, ki ne čuti ničesar več. A kdo bi vedel, ko pa je toliko drugih stvari, ki jih je potrebno poznati: svoje misli, življenje sosednje sosede, koliko časa vzame kratka

zveza in čemu služi čas, ko ga pa lahko jemlješ na obroke. Oprimemo se drugih rok in grizemo ob pogledu na srečne zaključke. Vrtimo se okrog namišljene točke, naznanjamo: »To je pa to« in gremo se ga napit, življenje je v vrtincu zabave. Naj se objemajo, da bodo srečni ti zablujenci, mi imamo svobodo, jebo vas.

Zato si rekel, da je »for ever«. Ker v to verjame naša vrsta. In zvezde so »for ever«. Milijardne luči. Že od nekdanj. Še pred narobe napisanim o-jem pa vsemi ostalimi napakami, preden so napake sploh začele proizvodnjo. Poskušali so jih razumeti, se dotakniti bistva, pa smo vendarle ostali le pri številkah in sondah Cassini. Ljudje se jim pač poskušamo približati in jih poimenovati. In so nastala ozvezdje Andromeda pa tista... No, več jih je. Zate je bila samo ena, zato si mi jo pokazal, tisto izmed mnogih. Nisem je opazila, še nikoli videna, ker tako neopazna res niti ne bode v oči. Krčila so se obdobja, drugo za drugim, pa še vedno ne opazimo vseh, ki so nad nami. Kot da bi bilo važno... Življenje v vrtincu zabave. Natočil si mi čistega vina, potem pa odšel. Kot se spodobi po tvojem mnenju. Ker ljudje odhajajo. Ker odhajajo tudi zvezde.

Padec zvezde je vedno zmagovit. Ogromne mase energije se v poslednjem plesu združijo v točki, odkoder se začne črna luknja. Praznina, ki ostane, požira vse. Tako je bilo, ko se je poslovil (le da ne vem, če je pri tem kaj zmagovitega sploh možno). In ko si se ti, je verjetno celoten sistem izgubil ravnovesje in se spraznil v črno luknjo, v požiralko nerabnega. Sedaj pa je spet jesen, ker iz bližnjega gozda bode krvavordeč jesen. Samo doma. In se pomikam proti stopnicam, da

pretovorim potovalko na oni, centralni svet. Kjer živim že lep čas. Poti me vodijo tudi mimo tvojih zbirališč in shodov. Puščaš sledove na napol praznih krožnikih in kozarcih. Hitiš, kot da je čas tvoj prijatelj in ga spremljaš do doma, pa se beži, ker zamujata. Medtem, ko se mudi, smo si dodobra udomačile stanovanje, nov domicil. Otok upanja, večni Eden, je sedaj postal svetilnik v razburkanem morju. Smo v primežu prostorne kuhinje in zelene kopalnice, ki malce spominja na domačo, pa dveh sob s teraso, kamor smo začasno posadile kuhinjske stole. Sedaj izgleda sicer precej klavrno, a se sklepajo dogovori, da bo častno mesto zasedla miza, ki prihaja na obisk iz čisto neznanih virov. Moja soba je temna luknja, kakor sem si vedno predstavljala prvo pribežališče na tujih tleh. Pa ne luknja v slabem pomenu besede. Resda je svetlobe bore malo (bojda jo rabijo kosti za vitamin D in oči za malce branja), a se da zdržati, še posebej, ker je prostorna in ker sem ponovno -po vseh dolgih letih, odkar sem (dokaj redno) živela pri roditeljih-(spet) sama. Pa mi sploh ni hudo, ker vem, da življenje s tremi ženskami na kupu ni smetanov namaz.

Neštetokrat besno tipkam študijozne naloge in pregrevam stokrat pregreto besedoslovje. V resnici vse ni tako lahko. Pa še čas jemlje, ta dragocen predmet poželenja. Mogoče postanem tako kot ti, družbena žival v betonski džungli in z uro v glavi? V sobi spim z menihom. Ali je to smešno? Bo to za vedno? Se zdi, da je prazna steklenica, pokrita z lutko bivšega Wojtyły, edina zadostitev v temi zaspanih čustev in hotenj. Gledam jo in ona mene in obe brez kančka humorja zanikava obstoj smisla. Potapljam se v metaforske stavke, že dolgo, odkar... Kot se vidi. Ker zame ne obstaja nič kaj bolj resničnega

kot pa roke in par tipk na računalniku. Vse drugo je nedosegljivo, še vedno samo v glavi, izpihan pesek spominov. Zamegljena televizijska slika in miza, premajhna za roke, pa predali, ki se odpirajo med lastnim razpadanjem. Vsako jutro pa, čakalna vrsta in prerivanje za zadnji plesniv kos kruha in edino žlico, ki je v bistvu nož za mazanje česarkoli. To je moja resničnost.

Nato pa prileti zadnja čebela, nekega deževno-sončnega dne, in se usede na ograjo. Išče dom, mogoče svoj roj, zaletava se v okensko steklo, drvi z vso hitrostjo v osmici in mi brenka na ušesa, kliče na pomoč. Kako sami sva. Za vedno. Obljubim.

Adijo, pa zdrav ostani!